

Lita

V ďalekej krajine v ktorej sa voda sypala a piesok lial, tam kde vtáci šumeli a rieky spievaly, v tej krajine s ktorej sú dnes už isto iba trosky zo skál a s popola, tam žilo krásne dievča ktoré nosila meno Lita.

O Lite každý vravel že vyzerá ako anjel.

Mala po pás siahajúce vlnité zlatisté vlasy ktoré jej v hodvábných vlnách splývali na chrbát, čarovné belasomodré oči a snedú pleť.

Napriek tomu že bola Lita krásna nebola pyšná ani namyslená. Bola milé a skromné dievča. Jej rodina nemala veľa peňazí ale na život im to stačilo. Keď bola Lita dosť stará začala šiť rôzne odevy a peniaze ktoré si zarobila dávala svojim rodičom aby uživili seba, ju aj celú domácnosť.

Litin otec bol farmár, choval dobytok a pestoval rôzne druhy obilia, zeleniny aj ovocia ktoré potom Lita chodievala predávať do mesta. Darilo sa im dobre. Nemali dosť peňazí na vyhadzovanie ale mali ich dosť na to aby prežili. Jedného dňa však žiadna úroda s otcovho poľa nevzišla. A keď nebola úroda nebolo ani peňazí. Za posledné dukáty ktoré Litina rodina mala museli nakúpiť zásoby aby prežili zimu. Nemali však dosť dukátov na to aby zabezpečili zvieratá. Dobytok

i hydinu museli predať. A za zarobené peniaze si kúpili teplé deky na zimu. A potom už žiadne peniaze nemali..... Lita už nemala látku ani niť a preto nemohla šiť a tým vypomáhať svojej rodine. Litini rodičia boli zúfalí. Nevedeli čo si počať. Prežili jednu zimu ktorá sa už pomaly chýlila ku koncu.

Lenže vo februári..... Litina mama vážne ochorela. Zúfalstvo rodiny sa ešte prehýbilo.

Litin otec nevedel čo si počať. Lieky ktoré by mohli Litinej matke pomôcť si ani omylom nemohli dovoliť.

Lita šla jeden deň do mesta v chabom pokuse nájsť niekoho kto by jej požičal peniaze ale s mesta sa vracala bez jediného dukátu. Keď už bola skoro pri malej chalúpke v ktorej bývala začula za sebou hlasný šepot.

„Už si počula že jej mama ochorela? Isto chytila nejakú hnusobu od tých prašivých zvierat čo nedávno predali“ Lita sa ani neobťažovala obzrieť sa a zistiť kto klebetí o jej rodine tentokrát. Dedinčania o nich rozprávali všeličo. Že jej otec všetky peniaze prepil a preto sú teraz chudobný. Alebo že Litina matka chytila nejakú zlú chorobu od ich zvierat. Lita ani jej otec tie reči už dlho neriešili. Časom sa naučili ich ignorovať, prepočuť ich. Nech si ľudia mysleli čo chceli ich to netrápilo. Trápilo ich len to že je Litina mama chorá a nebolo isté ako dlho bez liekov prežije. Preto si Lita tie klebety nevšímala ani teraz. Lenže potom začula odpoveď inej osoby: „Veru je mi ľúto toho dievčaťa, jej otec nemá peniaze a jej matka je vážne chorá. Možno keby našla Studňu Prianí, možno potom by mohla matke pomôcť.....“ povzdychla si

smutne a Lita stuhla. Otočila sa a zbadala dve postaršie pani v ktorých Lita spoznala Pani Makovú a Pani Strakovú.

Známe dedinské klebetnice.

Lita k nim bleskovo podišla. Keď si klebetnice všimli že Lita ide k nim prekvapene zažmurkali a keď k nim došla mali v sebe dost' cti na to aby sa zatvárali zahanbene. Lita ich však neprišla obviňovať a nad ich rozpakmi len mávla rukou.

„Vraveli ste Studňa Prianí?“ spýtala sa dychtivo. Pani Straková sa zatvárali zmätene ale Pani Maková prikývla.

„Áno Lita, existuje legenda podľa ktorej v krajine pokrytej ľadom a snehom existuje záhrada v ktorej stojí Studňa Prianí. Podľa legendy ten kto do nej nechá kvapnúť kvapku vlastnej krvi ten si bude môcť niečo želať a studňa mu to pranie splní.“ Lita očarene ju očarene počúvala. Jej tep sa zvýšil z osemdesiat na tristo. To hádam nie je možné. Studňa ktorá plní prania. A Lita jedno veľké mala.

„Kde tú záhradu nájdem?“ vypytovala sa horlivo a Pani Maková sa zasmiala.

„Ach dievča, to nie je také ľahké. Musíš prejsť sedem dolín a sedem hôr, prebrodiť sedem potokov a sedem riek a potom sa dostaneš do krajiny v ktorej je pusto. Do krajiny v ktorej vládne zima a ľad. Ktorá nemá panovníka ale je opustená, krajiny v ktorej pokiaľ nezmrzneš len veľmi ťažko nájdeš niečo na jedenie a nejakú tú vodu. A ak sa ti aj podarí prežiť a nájsť krásnu zmrznutú záhradu budeš musieť Studni dokázať že si zaslúžiš aby splnila tvoje želanie. A ak to dokážeš Lita,

potom ti Studňa splní tvoje želanie“ pani Orechová pokrútila hlavou

„To je v podstate nespĺniteľná úloha, “ vyhlásila , „mala by si to vzdať dievča“ s tými slovami sa otočila a odišla. Pani Maková však zostala. Uprene sa na Litu pozerala. Začalo snežiť.

„Vidím do teba Lita , “ vyhlásila nečakane , „a myslím si že ak má niekto tu cestu zvládnuť si to ty“ pohladila Litu láskyplne po líci a odišla za svojou priateľkou. Litu nechala tam vo víre snehu a jej myšlienok.

.....

„Nie Lita, nechod' je to nebezpečné“ prosil ju otec keď mu Lita povedala čo sa chystá urobiť

„Ale ja musím ísť otecko, čo to nechápete? Musím“ vravela mi Lita a pozrela sa na svoju matku.

„Musím mamičku zachrániť, a Studňa Prianí mi to môže splniť“ jej otec voľky nevoľky privolil.

„Tak si vezmi alespoň tento bochník chleba“ podával jej ho do rúk ale Lita si ho vziať nechcela

„Veď to je naše posledné jedlo otecko, čo potom budete vo s mamkou jesť?“ protirečila mu ale jej otec bol neodbytný. Lita si napokon bochník vzala. Pobožkala mamičku, rozlúčila sa s oteckom a vydala sa do sveta v nádeji že nájde Studňu Prianí a svojím prianím zachráni svoju matku.

Lita putovala dlhé dni aj noci. Bez zastavenia. Bez odpočinku.

Hnala sa za svojím cieľom bez jediného obzretia. Prešla sedem dolín a sedem hôr, prebrodila sa siedmimi potokmi a siedmimi riekami. Až prišla k veľkej Čiernej bráne.

Za ňou za črtala zima.

Zem bola pokrytá vrstvou jemného snehu a tenkého ľadu. Sneh sa vznášal všade naokolo a s každého zasneženého stromu viseli cencúle. Lita pomaly vkročila za bránu. Zrazu jej bola hrozná zima. Na koži cítila chlad. S domu si so sebou nevezala ani len kožuch či deku. Lita spravila krok vpred. Šla rovno za nosom. Verila že studňa prianí je už blízko. Po troch hodinách chôdzi to už nezvládla. Bola jej príšerná zima. Skúsila spraviť ešte jeden krôčik. Ale nohy ju zradili. Podlomili sa pod ňou a Lita sa ocitla na zemi. Skôr ako zavrela oči si priala aby to bola rýchla smrť. Potom vydýchla obláčik pary a zavrela oči.

Nechala sa unášať do hlbín ticha.

.....

Keď sa jediný syn kráľa Karola Dobrotivého, princ Benjamím rozhodol že nájde Studňu Prianí nečakal že v krajine v ktorej vládne večná zima nájde krásne dievča ležať na zemi.

Mohol by ju tu nechať. Mohol by sa tváriť že dievčinu nevidel a odísť. Predsa len naokolo nebol nikto. Nikto by mu to nemohol vyčítať. Poľahky by sa obhájil pred každým kto by ho chcel obviňovať. Ale akoby to obhájil pred vlastným svedomím? Našťastie Benjamín takýto nebol.

Zoskočil s koňa a kľakol si k dievčine. Červené pery jej sfialovali. Pleť mala chorobné bledú. Na zlatých vlasoch mala snehové vločky. Ako dlho už ležala na snehu v bezvedomí?

Benjamín nemusel byť lekár aby vedel že dievčina je napoly mŕtva. Nemala kožuch ani len kabátik. Musela byť premrznutá. Princ si vyzliekol svoj kabát a zabalil ju doň. Opatrne ju zdvihol. Bola ľahká ako pierko. Položil ju na svojho koňa Verína tak aby mal jej hlavu vo svojom lone a potom ho popohнал. Keď kúsok prešli a začalo sa stmievať tak Verína zastavil. Založil oheň a dievčinu položil vedľa neho. Chvíľu čakal. A potom sa dievčine zamihotali viečka a ona otvorila svoje nebesky modré oči. Pomaly sa posadila a Benjamínov kabát jej skĺzol z ramien. Nezdalo sa že by si to všimla. Zmätené sa poobzerala okolo seba.

A potom jej pohľad zavadil o Benjamína. Zmätok v jej tvári sa prehíbil.

.....

Keď sa Lita zobudila prišlo jej akoby spala veľmi naozaj veľmi dlho. Obzerala sa okolo seba. Všade naokolo bol iba sneh a ľad. A potom sa pozrela na toho chlapca pred sebou. Gaštanové vlasy mal pokryté snehovými vločkami a jeho oči horeli jasnou zeleňou. Zvedavo sa na ňu díval.

„Kde to som?“ spýtala sa Lita zmätene. Chlapec sa na ňu usmial.

„Našiel som ťa polomŕtvu pár hodín odtiaľto na zemi. Vzal som ťa sem a zahriol som ťa.“ Lita prekvapene zažmurkala.

„Ďakujem“ povedala vďačne a chlapec sklonil hlavu.

„Volám sa Benjamín a ty si?“ spýtal sa a Lita mu odvetila : „Ja som Lita“ Benjamín sa usmial.

„Hľadáš Studňu Prianí Lita?“

„Áno, ty tiež?“

„Áno“ rozhostilo sa ticho. Benjamín si z hlavy vytriasol snehové vločky. Lita rozmýšľala nad tým ako je možné že ju zachránil. Nakoniec sa jej opýtal: „Prečo hľadáš Studňu Prianí Lita?“ Lita sa pozrela do zeme. Preglgla.

„Moja mama je vážne chorá a moja rodina nemá dosť peňazí na lieky pre ňu. Chcem poprosiť studňu prianí aby ju zachránila“ zvedavo sa pozrela na chlapca pred sebou.

„A ty?“ vyzvala ho „Čo chceš od Studni Prianí ty Benjamín?“ on sa však vyhnul pohľadu jej belasých očí. Lita to nevedela ale on s neprišiel s takým šľachetným cieľom ako ona.

„Ja.....chcem poprosiť Studňu o-„ odmlčal sa. Odkašlal si.

„Môj otec chce aby som sa oženil. Lenže ja si nechce vziať niekoho koho nemilujem. A preto chcem Studňu požiadať aby som si nemusel brať nijaké dievča ktoré neľúbim“ pozrel sa na Litu a hľadal v jej pohľade odsúdenie ale ona sa naňho iba chápavo usmiala.

„Vieš Benjamín, tak ma napadlo keď obaja hľadáme Studňu Prianí...“ začala Lita

„.....čo keby sme ju hľadali spolu“ dokončil za ňu Benjamín.

Usmiali sa na seba.

A tak sa začala ich spoločná cesta .

Lita a Benjamín putovali zimnou krajinou ešte veľmi dlho a spoločná cesta ich zblížila. Zistili o sebe mnoho dobrých vecí. Čo má ten druhý rád a čoho rozosmeje. A s ich nevinného priateľstva sa potom stalo niečo čo ani jeden vo svojom živote ešte nenašiel. Z priateľstva sa stala láska. Spaľujúca vášeň.

A potom našli záhradu.

Záhradu ktorú pokrývala hojná vrstva snehu a v ktorej boli na každom kroku cencúľové ozdoby. Bola krásna. A uprostred záhrady stála Studňa.

Studňa Prianí. Benjamína Lita sa vrhli priamo k nej. A keď k nej došli Studňa Prianí k nim prehovorila.

„Vítam vás deti dvoch rôznych svetov. Viem prečo ste sem prišli. Viem aké sú vaše želania“ privítala ich Studňa Prianí.

„A my vieme že ti musíme dokázať že sme hodni toho aby si splnila naše priania“ odvetila Lita. Studňa Prianí sa zvonivo zasmiala.

„Vy už ste ale dokázali že si to zaslúžite“ povedala im a stále sa smiala. Benjamín a Lita si vymenili nechápavý pohľad.

„Ale ako?“ spýtali sa takmer súčasne. Studňa sa opäť zasmiala.

„Lita, ty si to dokázala keď si sa sme vydala z šľachetným cieľom zachrániť svoju matku, a ty Benjamín si to dokázal keď si Lite zachránil život. Vtedy si sa rozhodol zachrániť dievča ktoré nepoznáš, a to nebolo sebecké ako tvoje pranie. Nie

bolo to niečo čo tebe nepomôže ale pomôže niekomu inému“ Benjamín sa zatvárali užasnuto, Lita naradostene.

„Takže sme to zvládli“ potešila sa a princ vedľa nej sa usmial. Bol stále až príliš prekvapený ako ľahko dosiahol svoj cieľ na to aby sa začal tešiť ako Lita.

„Áno, zvládli ste to“ prisvedčila Studňa Prianí.

„A teraz Lita prístup ku mne a kvapni do mňa kvapku svojej krvi., “ dávala jej inštrukcie, „potom vyslov svoje želanie a ono sa ti to splní.“ Lita spravila ako jej studňa kázala. Obrátila sa k chlapcovi po svojom boku a ten jej podal do rúk dýky, Lita pristúpila k Studni Prianí a urobila si krížom cez dlaň hlboký zárez. Sykla a natiahla ruku zaťatú v päst pred Studňu. Na vodnú hladinu kvapla presne jedna kvapka krvi.

„Želám si aby sa moja matka uzdravila“ predniesla Lita jasným hlasom. A chvíľu počkala. Nič sa nestalo. Mierne nakrčila čelo. Nič sa nestalo.

„Prečo sa nič nedeje? Azda to nefunguje?“ hlesla ale studňa jej protirečila.

„Funguje to Lita, keď sa vrátiš domov tvoja matka bude zdravá“ povedala a Lita si vydýchla od úľavy.

„Dostali ste čo chceli“ povedala studňa

„A teraz v prajem šťastnú cestu domov“ Lita sa zmätene pozrela so studne a na Benjamína vedľa seba.

„A čo Benjamín? Jemu jeho želanie nesplníš?“ spýtala sa a pozrela na Benjamína ktorý hľadel s nevyspytateľným pohľadom na studňu.

„Benjamín si prišiel želať aby si nikdy nemusel vziať dievča ktoré neľúbi. Lenže do toho ho ani nikto nútiť nebude pretože na ceste sem našiel dievča ktoré si vziať chce, dievča ktoré ľúbi“ Lita sa so zažmurkaním pozrela na Benjamína. Ten zasa hľadel na ňu. Jeho zelené oči boli nevyspytateľné.

„Ľúbim ťa Lita, “ povedal , „ľúbim ťa odkedy som ťa prvý krát uvidel“ Lita vyschlo v hrdle.

„Aj-aj ja ťa ľúbim Benjamín“ naklonil sa k nej a pobožkal ju. Chutil sladko. Ako med. Jeho pery boli mäkké ich bozk vášnivý. Studňa Prianí sa tomu iba zasmiala.

„Tak vidíš Princ, napokon si si nevestu vybral ty sám nie tvoj otec“ Lita sa prekvapene nadvihla obočie.

„Princ?“ spýtala sa ho a on neisto prikývol.

„Dúfam že to nevadí“ Lita pokrútila hlavou.

„Vôbec nie“ odvetila a on ju znovu pobožkal.

A tak ich príbeh nie skončil ale ešte len sa začal.

Lita a Benjamín sa vzali v Zimnej záhrade a oddala ich Studňa Prianí. Litina matka sa uzdravila a jej otcovi sa znovu začalo dariť. Všetko bolo v poriadku.

Lita bola po dlhej dobe skutočne šťastná a Benjamín takisto.

A žili spolu šťastne až kým nepomreli. No povráva sa že čarovná krajina v ktorej celý rok vládne zima existuje doteraz. A že ten kto ju nájde a dokáže jej že je toho hoden tak tomu splní jeho želanie.

Ale ktovie možno je to iba výmysel, výplod fantázie nejakého pošetilca.

Ale možno je to pravda.....stačí iba veriť.

Veriť ako verili Lita a Benjamín.